

## **Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας Πιστεύουν . . .**

*Η παγκόσμια εκκλησία αποτελείται από εκείνους οι οποίοι πιστεύουν αληθινά στο Χριστό, αλλά στις έσχατες ημέρες - στον καιρό της ευρείας αποστασίας - ένα Υπόλοιπον έχει κληθεί να φυλάξει τις εντολές του Θεού και την πίστη του Ιησού. Αυτό το Υπόλοιπον ανακοινώνει την έλευση της ώρας της κρίσης, διακηρύττει τη σωτηρία διαμέσου του Χριστού και αναγγέλει την εγγύτητα της δεύτερης έλευσής Του. Αυτή η διακήρυξη συμβολίζεται με τους τρεις αγγέλους στην Αποκάλυψη ιδ΄. Αυτή συμπίπτει με το έργο της κρίσης στον ουρανό και έχει σαν αποτέλεσμα ένα έργο μετάνοιας και μεταρρύθμισης στη γη. Κάθε πιστός καλείται να έχει ένα προσωπικό μέρος στην παγκόσμια αυτή μαρτυρία.-*

**Βασικές Διδαχές, 12**

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

### ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ

Ο μεγάλος κόκκινος δράκων είναι έτοιμος να ορμήσει. Ήδη κατέρριψε το τρίτο των αγγέλων του ουρανού. (Αποκ. ιβ'4,7-9). Τώρα, αν μπορέσει να καταβροχθίσει το νεογέννητο βρέφος, θα έχει κερδίσει τον πόλεμο.

Η γυναίκα που στέκεται μπροστά του είναι περιβλημένη με τον ήλιο, κάτω από τα πόδια της είναι η σελήνη και φέρει διάδημα με δώδεκα αστέρια. «Και εγέννησε παιδίον άρρεν, το οποίον μέλλει να ποιμάνη πάντα τα έθνη εν ράβδω σιδηρά.»

Ο δράκων εφορμάει, αλλά οι προσπάθειές του να φονεύσει το Παιδίον είναι μάταιες. Αντίθετα, το Παιδίον «ηρπάσθη προς τον Θεόν και τον θρόνον αυτού.» Οργισμένος, ο δράκων στρέφει το θυμό του κατά της μητέρας, στην οποία κατά τρόπο θαυματουργό δόθηκαν δύο φτερούγες και μεταφέρθηκε σε απομακρυσμένο μέρος, ειδικά προετοιμασμένο από το Θεό, όπου τρέφεται εκεί για «καιρόν και καιρούς και ήμισυ καιρού» - 3 1/2 χρόνια, ή 1260 προφητικές ημέρες. (Αποκ. ιβ'1-6,13,14).

Στη βιβλική προφητεία, η αγνή γυναίκα αντιπροσωπεύει την πιστή εκκλησία του Θεού.<sup>1</sup> Μια γυναίκα που περιγράφεται ως πόρνη ή μοιχαλίδα, αντιπροσωπεύει το λαό του Θεού που αποστάτησε. (Ιεζ. ις', Ησ. νζ'8, Ιερ. λα'4,5, Ωσηέ α'-γ', Αποκ. ιζ'1-5).

«Ο δράκων ο μέγας, ο όφης ο αρχαίος, ο καλούμενος Διάβολος και Σατανάς», περίμενε να καταφάγει το «άρρεν παιδίον», τον μακρόχρονα αναμενόμενο Μεσσία, τον Ιησού Χριστό. Ο Σατανάς, πολεμώντας τον εχθρό του τον Ιησού,

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

χρησιμοποίησε ως όργανό του τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Τίποτε, ακόμη και ο σταυρικός θάνατος, δεν μπόρεσε να εμποδίσει τον Ιησού από την αποστολή Του ως Σωτήρα της ανθρωπότητας.

Στο σταυρό ο Χριστός νίκησε το Σατανά. Μιλώντας για τη σταύρωση, ο Ίδιος είπε: «Τώρα είναι η κρίσις του κόσμου τούτου, τώρα ο άρχων του κόσμου τούτου θέλει εκβληθή έξω.» (Ιωάν. ιβ'31). Η Αποκάλυψη περιγράφει τον ουράνιο ύμνο της νίκης: «Τώρα έγινεν η σωτηρία και η δύναμις και η βασιλεία του Θεού ημών, και η εξουσία του Χριστού αυτού. Διότι κατερρίφθη ο κατηγορος των αδελφών ημών, ο κατηγορών ενώπιον του Θεού ημών ημέραν και νύκτα. . . . Διά τούτο ευφραίνεσθε οι ουρανοί και οι κατοικούντες εν αυτοίς.» (Αποκ. ιβ'10-12). Η εκδίωξη του Σατανά από τον ουρανό περιόρισε το έργο του. Δεν μπορούσε πια ο Σατανάς να κατηγορεί το λαό του Θεού μπροστά στις ουράνιες υπάρξεις.

Αλλά ενώ ο ουρανός χαίρεται, η γη πρέπει να προειδοποιηθεί: «Ουαί εις τους κατοικούντας την γην και την θάλασσαν, διότι κατέβη ο Διάβολος εις εσάς έχων θυμόν μέγαν, επειδή γνωρίζει ότι ολίγον καιρόν έχει.» (Αποκ. ιβ'12).

Για να δώσει διέξοδο στην οργή του, ο Σατανάς άρχισε να καταδιώκει τη γυναίκα - την εκκλησία (Αποκ. ιβ'13), η οποία, αν και υπέφερε πολύ, παραταύτα επέζησε. Αραιοκατοικημένες περιοχές της γης - «την έρημον» - δόθηκαν ως καταφύγιο για τους πιστούς του Θεού στο διάστημα των 1260 προφητικών ημερών ή 1260 κυριολεκτικά χρόνια. (Αποκ. ιβ'14-16, δείτε επίσης το κεφάλαιο 4 σχετικά με την αρχή ημέρα-έτος).<sup>2</sup>

Στο τέλος αυτής της εμπειρίας στην έρημο, ο λαός του Θεού αναδύεται, ανταποκρινόμενος στα σημεία της επικείμενης έλευσης του Χριστού. Ο Ιωάννης προσδιορίζει την ταυτότητα αυτής της πιστής ομάδας ως «τους λοιπούς του σπέρματος αυτής, τους φυλάττοντας τας εντολάς του Θεού και έχοντας την μαρτυρίαν του Ιησού Χριστού.» (Αποκ. ιβ'17). Ο διάβολος ειδικά μισεί αυτό το Υπόλοιπον.

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

Πότε και πού έλαβε χώρα αυτός ο διωγμός; Πώς συνέβη; Πότε άρχισε να εμφανίζεται το Υπόλοιπον; Ποια είναι η αποστολή του; Η απάντηση στις ερωτήσεις αυτές απαιτεί ανασκόπηση της Γραφής και της Ιστορίας.

### Η Μεγάλη Αποστασία

Ο διωγμός της χριστιανικής εκκλησίας ξεκίνησε κατά πρώτον από την ειδωλολατρική Ρώμη, και συνέχεια με την αποστασία που δημιουργήθηκε στους κόλπους της. Αυτή η αποστασία δεν είναι μια έκπληξη. Ο Ιωάννης, ο Παύλος και ο Χριστός την προείπαν.

Κατά την τελευταία μεγάλη ομιλία Του ο Χριστός προειδοποίησε τους μαθητές Του για την ερχόμενη πλάνη. Τους είπε: «Βλέπετε μη σας πλανήση τις.» «Διότι θέλουσιν εγερθή ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται, και θέλουσι δείξει σημεία μεγάλα και τέρατα, ώστε να πλανήσωσιν, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς.» (Ματθ. κδ´4,24). Οι οπαδοί Του θα γνώριζαν μια περίοδο όπου «θέλει είσθαι θλίψις μεγάλη», αλλά αυτοί θα επιβίωναν. (Ματθ. κδ´21,22). Εντυπωσιακά σημεία στη φύση θα καθόριζαν το τέλος αυτού του διωγμού και θα αποκάλυπταν την εγγύτητα της επιστροφής του Χριστού. (Ματθ. κδ´29,32,33).

Ο Παύλος επίσης ειδοποίησε: «Μετά την αναχώρησίν μου θέλουσιν εισέλθει εις εσάς λύκοι βαρείς, μη φειδόμενοι του ποιμνίου. Και εξ υμών αυτών θέλουσι σηκωθή άνθρωποι λαλούντες διεστραμμένα, διά να αποσπώσι τους μαθητάς οπίσω αυτών.» (Πράξ. κ´29,30). Αυτοί οι «λύκοι» θα οδηγούσαν την εκκλησία στην αποστασία.

Αυτή η αποστασία πρέπει να συμβεί αρκετά πριν από την επιστροφή του Χριστού. Όσο αυτό το γεγονός δε λάμβανε χώρα, αποτελούσε βέβαιο σημείο ότι η επιστροφή του Χριστού δεν επείκειτο ακόμη. Ο Παύλος είπε: «Ας μη σας εξαπατήση τις κατ'ουδένα τρόπον. Διότι δεν θέλει ελθεί η ημέρα εκείνη εάν δεν έλθη πρώτον η αποστασία και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας, ο αντικείμενος και υπεραιρόμενος εις πάντα λεγόμενον Θεόν

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

ή σέβασμα, ώστε να καθίση εις τον ναόν (εκκλησία) του Θεού ως Θεός, αποδεικνύων εαυτόν ότι είναι Θεός.» (Β΄Θεσ. β΄3,4).

Ακόμη και στην εποχή του Παύλου αυτή η αποστασία ήδη είχε αρχίσει να ενεργείται. Η μέθοδος ήταν σατανική «εν πάση δυνάμει, και σημείοις και τέρασι ψεύδους». (Β΄Θεσ. β΄9,10). Πριν από το τέλος του πρώτου αιώνα ο Ιωάννης δήλωσε ότι «πολλοί ψευδοπροφήται εξήλθον εις τον κόσμον». Και ακόμη είπε, «το πνεύμα του αντιχρίστου» «τώρα μάλιστα είναι εν τω κόσμω». (Α΄Ιωάν. δ΄1,3).

Πώς αυτό το σύστημα της αποστασίας ξεκίνησε;

**Η Υπεροχή του «Ανθρώπου της Αμαρτίας».** «Καθώς η εκκλησία άφησε την πρώτη αγάπη (Αποκ. β΄4), έχασε την αγνότητα της διδαχής, την υψηλή στάθμη της προσωπικής διαγωγής της και τον αόρατο δεσμό της ενότητας που εξασφαλίζει το Άγιο Πνεύμα. Στη λατρεία ο τυπικισμός αντικατέστησε την απλότητα. Η δημοτικότητα και η προσωπική δύναμη όλο και περισσότερο καθόριζαν την εκλογή των ιθύνόντων, οι οποίοι στην αρχή εξασκούσαν μια αυξανόμενη εξουσία στην τοπική εκκλησία, και αργότερα επιζητούσαν να επεκτείνουν την εξουσία τους στις γειτονικές εκκλησίες.

«Η διαχείριση της τοπικής εκκλησίας με την οδηγία του Αγίου Πνεύματος πέρασε στον εκκλησιαστικό αυταρχισμό και στα χέρια ενός μόνο αξιωματούχου - του επισκόπου, στον οποίον κάθε μέλος της εκκλησίας προσωπικά ήταν υποταγμένο, και διαμέσου του οποίου μόνο είχε πρόσβαση στη σωτηρία. Στο εξής η ηγεσία σκεπτόταν μόνο να κυβερνάει την εκκλησία αντί να την υπηρετεί, και ο μεγαλύτερος δε θεωρούσε πια τον εαυτό του δούλο των άλλων. Έτσι, βαθμιαία αναπτύχθηκε η άποψη του ιερατείου και της ιεραρχίας που παρενέβηκε ανάμεσα στο κάθε άτομο και στον Κύριό του.»<sup>3</sup>

Καθώς η σπουδαιότητα του ατόμου και της τοπικής εκκλησίας διαβρωνόταν, ο επίσκοπος της Ρώμης αναδεικνυόταν σε υπέρτατη δύναμη μέσα στη Χριστιανοσύνη. Με τη

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

συμπαραστάση του αυτοκράτορα, αυτός ο ύψιστος επίσκοπος ή πάπας<sup>4</sup> αναγνωρίσθηκε ως η ορατή κεφαλή της παγκόσμιας εκκλησίας, περιβλημένος με την υπέρτατη εξουσία επάνω σε όλους τους εκκλησιαστικούς ηγέτες σε όλον τον κόσμο.

Κάτω από την ηγεσία του παπισμού<sup>5</sup>, η χριστιανική εκκλησία περιήλθε στην έσχατη αποστασία. Η αυξανόμενη δημοτικότητα της εκκλησίας επιτάχυνε την παρακμή της. Υποδεέστεροι κανόνες έκαναν τους ανειλικρινείς Χριστιανούς να αισθάνονται άνετα στην εκκλησία. Πλήθη που γνώριζαν ελάχιστα για το γνήσιο Χριστιανισμό, ενώθηκαν με την εκκλησία μόνο κατ'όνομα, εισάγοντας τις παγανιστικές διδασκαλίες τους, τις εικόνες, τον τρόπο λατρείας, τις τελετές, τις γιορτές και τους συμβολισμούς αυτών.

Αυτοί οι συμβιβασμοί μεταξύ ειδωλολατρίας και Χριστιανισμού οδήγησαν στο σχηματισμό του «ανθρώπου της αμαρτίας» - ένα γιγαντιαίο σύστημα κίβδηλης θρησκείας, ένα μίγμα αλήθειας και πλάνης. Η προφητεία Β' Θεσ. β' δεν καταδικάζει τα άτομα αλλά εκθέτει το θρησκευτικό σύστημα ως υπεύθυνο για τη μεγάλη αποστασία. Όμως, πολλοί πιστοί στο σύστημα αυτό ανήκουν στην παγκόσμια εκκλησία του Θεού, επειδή ζουν σύμφωνα με το φως που έχουν.

**Η Δοκιμαζόμενη Εκκλησία.** Με τον υποβιβασμό της πνευματικότητας, η εκκλησία της Ρώμης ανέπτυξε περισσότερο την κοσμική μορφή της έχοντας στενότερους δεσμούς με την αυτοκρατορική κυβέρνηση. Εκκλησία και κυβέρνηση ενώθηκαν σε μια ανόσια συμμαχία.

Στο κλασσικό έργο του *Η Πόλη του Θεού*, ο Αυγουστίνος, από τους σημαντικότερους πατέρες της εκκλησίας, παρουσιάζει το καθολικό ιδεώδες μιας παγκόσμιας εκκλησίας υπό τον έλεγχο ενός παγκόσμιου κράτους. Η σκέψη του Αυγουστίνου έβαλε τα θεμέλια της μεσαιωνικής παπικής θεολογίας. Το 533 μ.Χ. σε μια επιστολή ενσωματωμένη στον Ιουστινιάνειο Κώδικα, ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός αναγνώρισε τον επίσκοπο της Ρώμης κεφαλή όλων των εκκλησιών.<sup>6</sup>

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

Επίσης αναγνώρισε την επιρροή του πάπα στην εξάλειψη των αιρετικών.<sup>7</sup>

Όταν ο στρατηγός του Ιουστινιανού ο Βελισάριος ελευθέρωσε τη Ρώμη το 538 μ.Χ., ο επίσκοπος της Ρώμης ελευθερώθηκε από τον έλεγχο των Οστρογόθων, των οποίων ο Αρειανισμός στεκόταν εμπόδιο στην εξάπλωση της Καθολικής Εκκλησίας. Τότε ο επίσκοπος μπόρεσε να εξασκήσει τα προνόμια τα οποία του παραχωρούσε το διάταγμα του Ιουστινιανού το 533 μ.Χ. Μπορούσε να αυξήσει την εξουσία της "Αγίας Έδρας". Έτσι, άρχισαν τα 1260 χρόνια του διωγμού, όπως προείπε η βιβλική προφητεία. (Δαν. ζ'25, Αποκ. ιβ'6,14, ιγ'5-7).

Δυστυχώς, με τη συμπαράσταση του κράτους, η εκκλησία προσπάθησε να επιβάλει τα διατάγματα και τις διδασκαλίες της σε όλους τους Χριστιανούς. Πολλοί εγκατέλειψαν την πίστη τους φοβούμενοι το διωγμό, ενώ όσοι έμειναν πιστοί στις βιβλικές διδασκαλίες, γνώρισαν σκληρούς διωγμούς. Ο χριστιανικός κόσμος έγινε πεδίο μάχης. Πολλοί φυλακίσθηκαν ή εκτελέσθηκαν στο όνομα του Θεού! Κατά τη διάρκεια των 1260 ετών εκατομμύρια πιστών γνώρισαν μεγάλους βασανισμούς, ενώ πολλοί πλήρωσαν με τη ζωή τους την υπακοή τους στο Χριστό.

Κάθε σταγόνα αίματος που έρρεε, άφηνε μια κηλίδα στο όνομα του Θεού και του Ιησού Χριστού. Τίποτε δε ζημίωσε το Χριστιανισμό περισσότερο από ό,τι αυτός ο άσπλαχνος διωγμός. Η αποκρουστικά παραμορφωμένη εικόνα του χαρακτήρα του Θεού που με τις πράξεις της έδωσε η εκκλησία, και η διδαχή του καθαρτηρίου και των αιώνιων βασάνων οδήγησαν πολλούς να απορρίψουν τελείως το Χριστιανισμό.

Πολύ πριν από τη Μεταρρύθμιση, φωνές μέσα από την Καθολική Εκκλησία διαμαρτύρονταν για τον ανήλεο φόνο των αντιφρονούντων, για τις αλαζονικές απαιτήσεις της και για τη διαφθορά. Η απροθυμία της εκκλησίας για μεταρρύθμιση έδωσε γέννηση στη Μεταρρύθμιση των Διαμαρτυρομένων κατά τον 16ον αιώνα. Η επιτυχία της ήταν ένα ι-

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

σχυρό κτύπημα στην εξουσία και στο γόητρο της εκκλησίας της Ρώμης. Με μια αντιμεταρρυθμιστική προσπάθεια ο παπισμός αποδύθηκε σε έναν αιματηρό αγώνα για να αναχαιτίσει τη Μεταρρύθμιση, αλλά βαθμιαία έχανε τη μάχη κατά των δυνάμεων που πολεμούσαν για πολιτική και θρησκευτική ελευθερία.

Τελικά, το 1798, 1260 χρόνια μετά το 538, η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία έλαβε το θανατηφόρο κτύπημα. (Αποκ. ιγ'3).<sup>9</sup> Οι θεαματικές νίκες των στρατευμάτων του Ναπολέοντα στην Ιταλία έθεσαν τον πάπα στο έλεος της επαναστατικής κυβέρνησης των Γάλλων, οι οποίοι είδαν στη θρησκεία αυτή έναν άσπονδο εχθρό της Δημοκρατίας. Η γαλλική κυβέρνηση έδωσε εντολή στο Ναπολέοντα να αιχμαλωτίσει τον πάπα. Κατά τις εντολές του ο στρατηγός Μπερτιέ εισήλθε στη Ρώμη, και διακήρυξε το τέλος της πολιτικής εξουσίας του παπισμού. Παίρνοντας αιχμάλωτο τον πάπα, ο Μπερτιέ τον έφερε στη Γαλλία, όπου ο πάπας πέθανε εξοριστός.<sup>10</sup>

Η ανατροπή του παπισμού ήταν η αποκορύφωση μιας μακριάς σειράς γεγονότων που σχετίζονται με τη βαθμιαία παρακμή. Αυτό το γεγονός σημείωσε το τέλος της προφητικής περιόδου των 1260 ετών. Πολλοί Διαμαρτυρόμενοι ερμηνεύουν αυτό το γεγονός ως εκπλήρωση της προφητείας.<sup>11</sup>

### Η Μεταρρύθμιση

Οι εξωβιβλικές διδασκαλίες που στηρίζονται στην παράδοση, οι ασταμάτητοι διωγμοί των αντιφρονούντων, η διαφθορά και η πνευματική παρακμή πολλών από το ιερατείο ήταν από τους μεγαλύτερους συντελεστές που ώθησαν το λαό να απαιτήσει μεταρρυθμίσεις μέσα στην επίσημη εκκλησία.

**Τα Δογματικά Θέματα.** Τα ακόλουθα είναι παραδείγματα από μη-βιβλικά δόγματα, τα οποία ενθάρρυναν τη Με-



## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

ταρρύθμιση των Διαμαρτυρομένων και μάλιστα το χωρισμό τους από τους Ρωμαιοκαθολικούς.

**1. Η κεφαλή της εκκλησίας στη γη είναι ο αντιπρόσωπος του Χριστού.** Αυτό το δόγμα αξιώνει ότι μόνο ο επίσκοπος της Ρώμης είναι ο αντιπρόσωπος του Χριστού στη γη και η ορατή κεφαλή της εκκλησίας. Αντίθετα προς τη βιβλική άποψη για την εκκλησιαστική ηγεσία (δείτε το κεφάλαιο 11), αυτή η διδασκαλία βασίζεται στην υπόθεση ότι ο Χριστός έκανε τον Πέτρο την ορατή κεφαλή της εκκλησίας και ότι ο πάπας είναι διάδοχος του Πέτρου.<sup>12</sup>

**2. Το αλάθητο της εκκλησίας και της κεφαλής της.** Η διδασκαλία που συνέβαλε τόσο ισχυρά στο γόητρο και στην επιρροή της εκκλησίας της Ρώμης ήταν το αλάθητό της. Η εκκλησία διακήρυξε ότι ποτέ δεν πλανάται και ούτε θα πλανηθεί. Στήριξε αυτή τη διδασκαλία της στον ακόλουθο συλλογισμό που δεν έχει βιβλικό έρεισμα: Επειδή η εκκλησία είναι θεία, μια από τις έμφυτες ιδιότητές της είναι το αλάθητο. Επιπροσθέτως, εφόσον ο Θεός είχε σκοπό, διαμέσου αυτής της θείας εκκλησίας, να οδηγήσει όλους τους ανθρώπους καλής θέλησης στον ουρανό, αυτή πρέπει να είναι αλάθητη στη διδασκαλία της πίστης και της ηθικής.<sup>13</sup> Γι'αυτό ο Χριστός θα τη διαφυλάξει από κάθε πλάνη με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος.

Το λογικό πόρισμα, το οποίο αρνείται τη φυσική διαφορά των ανθρώπων (δείτε το κεφάλαιο 7), είναι ότι ο αρχηγός της εκκλησίας πρέπει επίσης να είναι αλάθητος.<sup>14</sup> Συνεπώς, τα καθολικά βιβλία διεκδικούν τα θεία προνόμια για τον αρχηγό της εκκλησίας.<sup>15</sup>

**3. Η εξάλειψη της αρχιερατικής μεσιτικής διακονίας του Χριστού.** Καθώς αυξανόταν η επιρροή της εκκλησίας της Ρώμης, η προσοχή των πιστών μετατοπίστηκε από το συνεχές μεσιτικό έργο του Χριστού ως Αρχιερέως στον ουρανό - αντίτυπο των θυσιών σε ημερήσια βάση στην Παλαιά Διαθήκη στη λειτουργία του αγιαστηρίου (δείτε τα κεφάλαια 4 και 23) - σε ένα επίγειο ιερατείο με τον αρχηγό του στη Ρώμη. Αντί να εμπιστεύονται στο Χριστό για τη συγχώρηση

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

των αμαρτιών και τη σωτηρία (δείτε κεφάλαια τα 9 και 10), οι Χριστιανοί τοποθέτησαν την πίστη τους στους πάπες, στους ιερείς, στους ιεράρχες. Αντίθετα προς τη διδασκαλία της Καινής Διαθήκης για την ιεροσύνη όλων των πιστών, η διακονία του κλήρου για τη συγχώρηση θεωρείτο πια ζωτική για τη σωτηρία.

Η ιερατική διακονία του Χριστού στον ουρανό, όπου αξιολογούνται τα ευεργετήματα της εξιλαστικής θυσίας Του προς όσους μετανοούν και πιστεύουν, τελικά καταργήθηκε όταν η εκκλησία αντικατέστησε το Δείπνο του Κυρίου με τη λειτουργία. Αντίθετα προς το Δείπνο του Κυρίου - ένα θέσπισμα του Ιησού προς ανάμνηση του θανάτου Του και προμήνυμα της επικείμενης βασιλείας Του (δείτε το κεφάλαιο 15) - η Καθολική Εκκλησία διατείνεται ότι η λειτουργία είναι μια αναίμακτη θυσία του Χριστού προς το Θεό που επιτελείται από άνθρωπο ιερέα. Επειδή η θυσία του Χριστού που έγινε στο Γολγοθά επαναλαμβάνεται, η λειτουργία θεωρείται ότι φέρνει ειδική χάρη στους πιστούς και στους θανόντες.<sup>16</sup>

Αγνοώντας τη Γραφή, γνωρίζοντας μόνο τη λειτουργία, οδηγούμενοι από ανθρώπους ιερείς τα πλήθη των ανθρώπων έχασαν την ευλογία της άμεσης πρόσβασης στο Μεσίτη μας Ιησού Χριστό. Έτσι, εξαλείφθηκε η υπόσχεση και η πρόσκληση «ας πλησιάσωμεν μετά παρρησίας εις τον θρόνο της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν εν καιρώ χρείας» (Εβρ. δ'16).

**4. Η αξιέπαινη φύση των καλών έργων.** Η επικρατούσα άποψη ότι κάνοντας καλά έργα ένα πρόσωπο μπορεί να επιτύχει τη ζωτική αξία για τη σωτηρία, που η πίστη δεν μπορεί να σώσει, έρχεται σε αντίθεση με τις διδασκαλίες της Καινής Διαθήκης. (Δείτε τα κεφάλαια 9 και 10). Η Καθολική Εκκλησία δίδασκε ότι τα καλά έργα τα οποία ήταν αποτέλεσμα της χάριτος που ενσταλάζεται στην καρδιά του αμαρτωλού, είναι αξιέπαινα, που σημαίνει ότι δίνουν στο άτομο το δικαίωμα της σωτηρίας. Στην πραγματικότητα, ένας μπορούσε να επιτελέσει περισσότερα καλά έργα από ό,τι είχε

## **12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του**

ανάγκη για τη σωτηρία - όπως ήταν η περίπτωση των αγίων - και έτσι να επισωρεύσει επιπλέον αξίες. Αυτή η επιπλέον αξία μπορούσε να χρησιμοποιηθεί προς όφελος άλλων. Επειδή η εκκλησία θεωρούσε ότι οι αμαρτωλοί δικαιώνονταν με βάση τη δικαιοσύνη που ενσταλάζεται στην καρδιά τους, τα καλά έργα έπαιζαν σπουδαίο ρόλο στη δικαίωση του ατόμου.

Τα αξιέπαινα έργα έπαιζαν επίσης σπουδαίο ρόλο και στο δόγμα του καθαρτήριου, το οποίο βεβαιώνει πως όσοι δεν είναι τελείως καθαροί, υφίστανται έναν καθαρισμό - πρόσκαιρη τιμωρία για τις αμαρτίες τους στο καθαρτήριο πριν να εισέλθουν στη χαρά του ουρανού. Με τις προσευχές και τα καλά έργα τους οι ζώντες πιστοί μπορούν να συντομεύσουν τη διάρκεια και την ένταση αυτών που υποφέρουν στο καθαρτήριο.

### **5. Το δόγμα της μετάνοιας και των συγχωροχαρτιών.**

Η μετάνοια είναι το μυστήριο με το οποίο οι Χριστιανοί μπορούν να επιτύχουν τη συγχώρηση για τις αμαρτίες που έκαναν μετά το βάπτισμα. Αυτή η συγχώρηση των αμαρτιών επιτελείται με την άφεση του ιερέα, αλλά πριν αυτό επιτευχθεί, οι Χριστιανοί πρέπει να εξετάσουν τη συνείδησή τους, να μετανοήσουν για τις αμαρτίες τους και να πάρουν την απόφαση ότι ποτέ πια δε θα προσβάλουν το Θεό. Τότε πρέπει να εξομολογηθούν τις αμαρτίες τους στον ιερέα και να εκτελέσουν τον κανόνα που θα τους επιβάλει ο ιερέας.

Η μετάνοια, οπωσδήποτε, δεν ελευθέρωσε τελείως τους αμαρτωλούς. Αυτοί ακόμη είχαν να υποστούν μια πρόσκαιρη τιμωρία είτε στη ζωή αυτή είτε στο καθαρτήριο. Για να αντιμετωπισθεί αυτή η τιμωρία, η καθολική εκκλησία θέσπισε τα συγχωροχάρτια, τα οποία εξασφάλιζαν την άφεση της πρόσκαιρης τιμωρίας η οποία οφειλόταν ακόμη εξαιτίας της αμαρτίας που είχε μείνει μετά την άφεση της ενοχής. Τα συγχωροχάρτια, τα οποία ήταν προς όφελος και των ζώντων και όσων ήσαν στο καθαρτήριο, παρεχωρούντο με τον όρο να προηγηθεί μετάνοια και επιτέλεση επιβαλλομένων

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

καλών έργων, συχνά σε μορφή πληρωμής χρημάτων στην εκκλησία.

Τα ιδιαίτερα προσόντα των μαρτύρων, των αγίων, των αποστόλων και ειδικά του Ιησού Χριστού και της Μαρίας, καθιστούσαν τα συγχωροχάρτια ισχυρά. Οι αξίες τους κατατίθονταν σε ένα «θησαυροφυλάκιο αξιών» και μεταφέρονταν στους πιστούς εκείνους των οποίων ο λογαριασμός παρουσίαζε έλλειμμα. Ο πάπας, ως διατείνόμενος διάδοχος του Πέτρου, είχε τον έλεγχο για τα κλειδιά αυτού το θησαυροφυλακίου και μπορούσε να ελευθερώσει ανθρώπους από την πρόσκαιρη ποινή, πιστώνοντάς τους από το θησαυροφυλάκιο.<sup>17</sup>

**6. Η ύψιστη εξουσία παραμένει στην εκκλησία.** Στο διάβα των αιώνων η εγκαθιδρυθείσα εκκλησία υιοθέτησε πολλές ειδωλολατρικές δοξασίες, αγίες ημέρες και σύμβολα. Όταν εξέρχονταν κραυγές εναντίον αυτών των βδελυγμάτων, η εκκλησία της Ρώμης απέδιδε μόνο στον εαυτό της το δικαίωμα να ερμηνεύει τη Βίβλο. Η εκκλησία, όχι η Βίβλος, έγινε η τελική εξουσία. (Δείτε το κεφάλαιο 1). Η εκκλησία υποστηρίζει ότι υπάρχουν δύο θείες πηγές αλήθειας: (1) η Αγία Γραφή και (2) η Παράδοση την οποία αποτελούν τα γραπτά των Πατέρων της εκκλησίας, οι αποφάσεις των Συνόδων της εκκλησίας, τα εγκεκριμένα δόγματα και οι λειτουργίες της εκκλησίας. Οποτεδήποτε οι εκκλησιαστικές διδαχές στηρίζονταν στην παράδοση και όχι στη Γραφή, η παράδοση είχε το προβάδισμα. Οι απλοί πιστοί δεν είχαν την εξουσία να ερμηνεύουν τις διδαχές που ο Θεός αποκάλυψε στη Γραφή. Εκείνη την εξουσία είχε μόνο η Καθολική Εκκλησία.<sup>18</sup>

**Η Ανατολή μιας Νέας Ημέρας.** Στον δέκατο τέταρτο αιώνα ο Ιωάννης Ουίκλιφ απαίτησε μια μεταρρύθμιση της εκκλησίας, όχι μόνο στην Αγγλία, αλλά σε όλη τη Χριστιανοσύνη. Σε μια εποχή που μόνο λίγα αντίτυπα Γραφής υπήρχαν, εξασφάλισε την πρώτη μετάφραση όλης της Γραφής στην Αγγλική. Οι διδασκαλίες του για σωτηρία μόνο με

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

την πίστη στο Χριστό και ότι μόνο η Γραφή είναι αλάθητη, έθεσαν το θεμέλιο της Μεταρρύθμισης των Διαμαρτυρομένων. Σαν τον ορθρινό αστέρα της Μεταρρύθμισης, προσπάθησε να ελευθερώσει την εκκλησία του Χριστού από τα δεσμά της ειδωλολατρίας που την είχαν αλυσοδομένη στην άγνοια. Εγκαινίασε ένα κίνημα που θα ελευθέρωνε τις διάνοιες των ατόμων και ολόκληρο το έθνος από τα νύχια της θρησκευτικής πλάνης. Τα γραπτά του Ουίκλιφ άγγισαν τις ψυχές του Χους, του Ιερώνυμου, του Λούθηρου και πολλών άλλων.

Ο Μαρτίνος Λούθηρος - φλογερός, παρορμητικός, ασυμβίβαστος - ήταν ίσως η πιο ισχυρή μορφή της Μεταρρύθμισης. Περισσότερο από οποιοδήποτε άλλον, οδήγησε τους ανθρώπους πίσω στη Γραφή και στη μεγάλη ευαγγελική αλήθεια της δικαίωσης διαμέσου της πίστης, ενώ επέκρινε τη σωτηρία διαμέσου των έργων.

Διακηρύττοντας ότι οι πιστοί δεν πρέπει να δέχονται άλλη εξουσία εκτός από τη Γραφή, έστρεψε τα μάτια πολλών ανθρώπων ψηλότερα από τα ανθρώπινα έργα, τους ιερείς και τις μετάνοιές τους, προς το Χριστό ως το μόνο Μεσίτη και Σωτήρα. Είπε ότι ήταν αδύνατον ανθρώπινα έργα να ελαττώσουν την ενοχή του αμαρτωλού ή να διαφύγει αυτός την ποινή του. Μόνο η μετάνοια προς το Θεό και η πίστη στο Χριστό μπορεί να σώσει τους αμαρτωλούς. Επειδή αυτό είναι ένα χάρισμα που δίδεται δωρεάν, η χάρη Του δεν μπορεί να αγορασθεί. Γι'αυτό οι άνθρωποι μπορούν να έχουν ελπίδα όχι με τα συγχωροχάρτια αλλά με το χυθέν αίμα του εσταυρωμένου Λυτρωτή.

Όπως μια αρχαιολογική έρευνα βρίσκει θησαυρούς θαμμένους ανάμεσα σε εγκαταλειμμένους σωρούς αιώνων, η Μεταρρύθμιση ανακάλυψε τις από χρόνια ξεχασμένες αλήθειες. Δικαίωση διαμέσου της πίστης - η μεγάλη αρχή του ευαγγελίου, ανακαλύφθηκε σαν να ήταν μια επανεκτίμηση της εξιλαστικής θυσίας του Ιησού που προσφέρθηκε μια για πάντα και της επαρκούς μεσιτικής ιεροσύνης Του. Αποκηρύχθηκαν και εγκαταλείφθηκαν πολλές μη-βιβλικές διδα-

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

σκαλίες, όπως τα μνημόσυνα, η προσκύνηση της μητέρας του Χριστού, των αγίων και των λειψάνων, οι λειτουργίες, το καθαρτήριο, οι μετάνοιες, το αγίασμα, η αγαμία των ιερωμένων, τα κομποσκοίνια, η ιερά εξέταση, η μετουσίωση, το ευχέλαιο σε ετοιμοθάνατο, και η εξάρτηση από την παράδοση.

Οι Διαμαρτυρόμενοι Μεταρρυθμιστές σχεδόν ομόφωνα ταύτιζαν το παπικό σύστημα με τον «άνθρωπον της αμαρτίας», με το «μυστήριο της ανομίας», με το «μικρόν κέρας» του Δανιήλ, η οντότητα η οποία καταδίωξε τον αληθινό λαό του Θεού κατά τα 1260 χρόνια της Αποκάλυψης ιβ'6,14, ιγ'5 πριν από τη Δευτέρα Παρουσία.<sup>19</sup>

Η διδασκαλία της Γραφής και μόνο της Γραφής ως κανόνας πίστης και ηθικής έγινε η βάση της Διαμαρτύρησης. Οι Διαμαρτυρόμενοι αποδέχονταν όλες τις ανθρώπινες παραδόσεις ως υποκειμένες στην τελική και ύψιστη εξουσία της Γραφής. Στα θέματα θρησκευτικής πίστης καμιά εξουσία - πάπας, σύνοδοι, εκκλησιαστικοί πατέρες, βασιλείς ή θεολόγοι - δε θα εξουσίαζε τη συνείδηση. Αντίθετα, ο χριστιανικός κόσμος άρχισε να ξυπνάει από το λήθαργο, και μάλιστα διακηρύχθηκε η θρησκευτική ελευθερία σε πολλές χώρες.

### Η Αποτελμάτωμένη Μεταρρύθμιση

Η Μεταρρύθμιση της χριστιανικής εκκλησίας δε θα τελείωνε τον δέκατο έκτο αιώνα. Οι Μεταρρυθμιστές είχαν επιτελέσει πολλά, αλλά δεν είχαν ανακαλύψει εκ νέου όλο το φως που είχε χαθεί κατά τη διάρκεια της αποστασίας. Είχαν βγάλει το χριστιανισμό από το σκοτάδι, αλλά αυτός παρέμεινε ακόμη στη σκιά. Ενώ είχαν σπάσει τη σιδερένια γροθιά της μεσαιωνικής εκκλησίας, δίνοντας τη Γραφή στον κόσμο και αποκαθιστώντας το ευαγγέλιο, απέτυχαν να ανακαλύψουν και άλλες σπουδαίες αλήθειες. Το βάπτισμα με κατάδυση, η αθανασία ως δώρο του Χριστού κατά την ανάσταση των δικαίων, η έβδομη ημέρα ως το βιβλικό Σάββατο και άλλες αλήθειες (δείτε τα κεφαλαία 7,14,19,25) παρέμειναν ακόμη χαμένες στη σκιά.

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

Αλλά αντί να προάγουν τη Μεταρρύθμιση, οι διάδοχοί τους παγίωσαν τα επιτεύγματά τους. Εστίασαν την προσοχή τους στα λόγια και στις γνώμες των Μεταρρυθμιστών και όχι στη Γραφή. Λίγοι αποκάλυψαν νέες αλήθειες, αλλά η πλειονότητα αρνήθηκε να προχωρήσει πέρα από ο,τι οι πρώτοι Μεταρρυθμιστές πίστευσαν. Κατά συνέπεια, η πίστη της Διαμαρτύρησης εκφυλίσθηκε σε τυπικισμό και σχολαστικισμό, και πλάνες που έπρεπε να παραμερισθούν, φυλάχθηκαν ευλαβικά. Η φλόγα της Μεταρρύθμισης βαθμιαία έσβησε και οι ίδιοι οι εκκλησίες των Διαμαρτυρομένων έγιναν κρύες, τυπικές, που χρειάζονταν μεταρρύθμιση.

Η περιόδος μετά τη Μεταρρύθμιση έσφιζε από θεολογική δραστηριότητα, αλλά ελάχιστη πνευματική πρόοδος σημειωνόταν. Ο Φρειδερίκος Φαράρ έγραψε ότι στην περίοδο αυτή «η ελευθερία ανταλλάχθηκε με τη σκλαβιά, οι παγκόσμιες αρχές με αξιοθρήνητα στοιχεία, η αλήθεια με το δογματισμό, η ανεξαρτησία με την παράδοση, η θρησκεία με το σύστημα. Ο ζωντανός σεβασμός προς τη Γραφή παραγκωνίσθηκε από τη νεκρή θεολογία της Γραφής. Η καλοδιάθετη ορθοδοξία έδωσε θέση στη σιδηρά ομοιομορφία και η ζωντανή σκέψη σε επίμαχη διαλεκτική.»<sup>20</sup> Και παρά το γεγονός ότι «η Μεταρρύθμιση έθραυσε το μολυβένιο σκήπτρο του παλαιού Σχολαστικισμού», οι Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες εισήγαγαν «ένα νέο Σχολαστικισμό από σιδερένιο σκήπτρο.»<sup>21</sup> Ο Ροβέρτος Μ. Γκραντ ονόμασε αυτόν το νέο σχολαστικισμό «τόσο άκαμπτο όσο οποιοδήποτε μεσαιωνικό θεολογικό θέσπισμα.»<sup>22</sup> Οι Διαμαρτυρόμενοι «πρακτικά δέθηκαν οι ίδιοι από τα όρια που έθεσαν οι παραδεδωγμένες ομολογίες τους.»<sup>23</sup>

Ξέσπασαν διαμάχες. «Δεν υπήρξε ποτέ εποχή στην οποία οι άνθρωποι να ασχολούνται τόσο πολύ να ανακαλύψουν λάθη ο ένας στον άλλον, ή να ονομάζουν ο ένας τον άλλον με τόσο πολύ επονειδιστά ονόματα.»<sup>24</sup> Έτσι, τα καλά νέα έγιναν λογομαχίες. «Η Γραφή δε μιλούσε πια στην καρδιά αλλά στη διανοητική κριτική.»<sup>25</sup> «Τα δόγματα ήταν ορ-

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

θόδοξα αλλά η πνευματικότητα είχε σβησθεί. Η θεολογία θριάμβευε αλλά η αγάπη είχε σβησθεί.»<sup>26</sup>

### Το Υπόλοιπον

Παρά την αποστασία και τους διωγμούς των 1260 ημερών, μερικοί πιστοί συνέχισαν να αντανακλούν την αγνότητα της αποστολικής εκκλησίας. Όταν τα 1260 χρόνια της καταπίεσης τελείωσαν το 1798, ο δράκων είχε αποτύχει να ξερριζώσει τελείως τον πιστό λαό του Θεού. Εναντίον αυτών ο Σατανάς συνέχισε να κατευθύνει τις καταστροφικές του προσπάθειες. Ο Ιωάννης είπε: «Και ωργίσθη ο δράκων κατά της γυναίκας, και υπήγε να κάμη πόλεμον με τους λοιπούς του σπέρματος αυτής, τους φυλάττοντας τας εντολάς του Θεού και έχοντας την μαρτυρίαν του Ιησού Χριστού.» (Αποκ. ιβ'17).

**Τι Είναι το Υπόλοιπον;** Στην περιγραφή για τη μάχη του δράκοντα με τη γυναίκα και τους απογόνους της, ο Ιωάννης χρησιμοποίησε την έκφραση «τους λοιπούς του σπέρματος αυτής». (Αποκ. ιβ'17). Η Βίβλος περιγράφει το Υπόλοιπον ως μια μικρή ομάδα του λαού του Θεού η οποία, μέσα από συμφορές, πολέμους και αποστασία παρέμεινε πιστή στο Θεό. Αυτό το πιστό Υπόλοιπον ήταν το ρίζωμα που χρησιμοποίησε ο Θεός για να ετοιμάσει την ορατή εκκλησία Του στη γη. (Β'Χρον. λ'6, Έσδρα θ'14,15, Ησ. ι'20-22, Ιερ. μβ'2, Ιεζ. ζ'8).

Ο Θεός έδωσε εντολή στο Υπόλοιπον να διακηρύξει τη δόξα Του και να οδηγήσει το σκορπισμένο λαό Του σε όλο τον κόσμο, στο «άγιον όρος» Του «την Ιερουσαλήμ» «το όρος Σιών». (Ησ. λζ'31,32, ξς'20, Αποκ. ιδ'1). Γι'αυτούς που με τον τρόπο αυτόν συγκεντρώθηκαν, η Γραφή δηλώνει: «Ούτοι είναι οι ακολουθούντες το Αρνίον όπου αν υπάγη.» (Αποκ. ιδ'4).

Η Αποκάλυψη ιβ'17 περιέχει μια περιγραφή του τελευταίου Υπολοίπου στην εκλεκτή γενεαλογία των πιστών του Θεού - τους πιστούς μάρτυρές Του στις έσχατες ημέρες



## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

πριν από τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά αυτού του Υπολοίπου;

**Τα Χαρακτηριστικά του Υπολοίπου.** Για το Υπόλοιπον στα τέλη των αιώνων δεν μπορεί εύκολα να γίνει λάθος. Ο Ιωάννης περιγράφει αυτή την ομάδα με ειδικές λέξεις. Παρουσιαζόμενοι μετά το διωγμό των 1260 ετών, αποτελούνται από «τους φυλάττοντας τας εντολάς του Θεού και έχοντας την μαρτυρίαν του Ιησού Χριστού». (Αποκ. ιβ'17).

Έχουν την ευθύνη να διακηρύξουν, ακριβώς πριν από την επιστροφή του Χριστού, την ύστατη προειδοποίηση του Θεού σε όλον τον κόσμο, τα μηνύματα των τριών αγγέλων στην Αποκάλυψη ιδ'6-12). Αυτά τα μηνύματα από μόνα τους περιέχουν μια περιγραφή του Υπολοίπου, ότι αυτοί είναι «οι φυλάττοντες τας εντολάς του Θεού και έχοντες την μαρτυρίαν του Ιησού Χριστού». (Αποκ. ιδ'12). Ας δούμε από πιο κοντά το καθένα από αυτά τα χαρακτηριστικά.

**1. Η πίστη του Ιησού.** Το Υπόλοιπον του λαού του Θεού χαρακτηρίζεται από πίστη όμοια με αυτή που είχε ο Ιησούς. Αντανακλούν την ακλόνητη εμπιστοσύνη του Ιησού προς το Θεό και προς την αυθεντία της Γραφής. Πιστεύουν ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Μεσσίας της προφητείας, ο Υιός του Θεού, ο οποίος ήρθε ως Σωτήρας του κόσμου. Η πίστη τους περιέχει όλες τις αλήθειες της Γραφής - εκείνες τις οποίες ο Χριστός δίδασκε.

Το Υπόλοιπον του Θεού, λοιπόν, θα κηρύξει το αιώνιο ευαγγέλιο με πίστη στο Χριστό. Θα γνωστοποιήσει στον κόσμο ότι η ώρα της κρίσης του Θεού έφθασε, και θα ετοιμάσει άλλους να συναντήσουν τον ταχέως ερχόμενο Κύριο. Θα στρατευθεί σε μια παγκόσμια αποστολή εκπλήρωσης της θείας μαρτυρίας στην ανθρωπότητα. (Αποκ. ιδ'6,7, ι'11, Ματθ. κδ'14).

**2. Οι εντολές του Θεού.** Η γνήσια πίστη στον Ιησού δεσμεύει το Υπόλοιπον να ακολουθήσει το παράδειγμά Του. Ο Ιωάννης είπε: «Όστις λέγει ότι μένει εν αυτώ, χρεωστεί, καθώς εκείνος περιεπάτησε, και αυτός ούτω να περιπατή.»

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

(Α΄ Ιωάν. β΄6). Εφόσον ο Ιησούς τήρησε τις εντολές του Πατέρα Του, και αυτοί θα υπακούουν στις εντολές του Θεού. (Ιωάν. ιε΄10).

Ειδικά, εφόσον είναι το Υπόλοιπον, οι πράξεις τους πρέπει να εναρμονίζονται με την ομολογία τους - ειδική είναι ανάξιοι. Ο Ιησούς είπε: «Δεν θέλει εισέλθει εις την βασιλείαν των ουρανών πας ο λέγων προς εμέ, Κύριε, Κύριε, αλλ'ο πράττων το θέλημα του Πατρός μου του εν τοις ουρανοίς.» (Ματθ. ζ΄21). Με τη δύναμη που ο Χριστός τους δίνει, υπακούουν στις απαιτήσεις του Θεού, συμπεριλαμβανομένων και των δέκα εντολών - τον αναλλοίωτο ηθικό νόμο του Θεού. (Έξ. κ΄1-17, Ματθ. ε΄17-19, ιθ΄17, Φιλιπ. δ΄13).

**3. Η μαρτυρία του Ιησού.** Ο Ιωάννης δίνει τον ορισμό της «μαρτυρίας του Ιησού» ως «το πνεύμα της προφητείας». (Αποκ. ιθ΄10). Το Υπόλοιπον θα οδηγείται από τη μαρτυρία του Ιησού, που μεταβιβάζεται από το χάρισμα της προφητείας.

Αυτό το χάρισμα του Πνεύματος έπρεπε να λειτουργεί συνεχώς στη ροή της ιστορίας της εκκλησίας «εωσού κατανήσωμεν πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού». (Εφεσ. δ΄13). Ως εκ τούτου, αυτό αποτελεί ένα από τα κύρια χαρακτηριστικά του Υπολοίπου.

Τέτοια προφητική καθοδήγηση καθιστά το Υπόλοιπον ένα λαό της προφητείας ο οποίος διακηρύττει ένα προφητικό μήνυμα. Θα καταλάβουν την προφητεία και θα τη διδάξουν. Η αποκάλυψη της αλήθειας που έρχεται στο Υπόλοιπον, τους βοηθάει να εκπληρώσουν την αποστολή τους που είναι να ετοιμάσουν τον κόσμο για την επιστροφή του Χριστού. (Δείτε το κεφάλαιο 17).

**Η Εμφάνιση του Υπολοίπου στις Έσχατες Ημέρες.** Η Γραφή δείχνει ότι το Υπόλοιπον εμφανίζεται στο προσκήνιο του κόσμου μετά την εποχή του μεγάλου διωγμού. (Αποκ. ιβ΄14-17). Τα γεγονότα της Γαλλικής Επανάστασης που τα-

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

ρακούνησαν τη γη, τα οποία οδήγησαν στην αιχμαλωσία του πάπα στο τέλος της περιόδου των 1260 ετών (1798), και στην εκπλήρωση των τριών μεγάλων κοσμικών σημείων - όπου η γη, ο ήλιος, η σελήνη και τα άστρα μαρτυρούσαν την εγγύτητα της επιστροφής του Χριστού (δείτε το κεφάλαιο 24) - οδήγησαν σε μεγαλύτερη αναζωπύρωση της μελέτης των προφητειών. Εγέρθηκε μια παγκόσμια προσμονή της επικείμενης έλευσης του Ιησού. Σε όλο τον κόσμο πολλοί Χριστιανοί αναγνώριζαν ότι είχε φθάσει «ο έσχατος καιρός». (Δαν. ιβ' 4).<sup>27</sup>

Η εκπλήρωση των προφητειών κατά το δεύτερο ήμισυ του δέκατου όγδοου αιώνα και το πρώτο ήμισυ του δέκατου ένατου αιώνα προκάλεσε ένα ισχυρό διεκκλησιαστικό κίνημα με επίκεντρο την ελπίδα της Δευτέρας Παρουσίας. Σε κάθε εκκλησία μπορούσε κανείς να βρει πιστούς για την επικείμενη έλευση του Χριστού, προσευχόμενοι, εργαζόμενοι και περιμένοντας το κορυφαίο σημείο των αιώνων.

Η ελπίδα της επιστροφής του Χριστού έφερε ενότητα πνεύματος μεταξύ αυτών που την αποδέχονταν, και ενώθηκαν για να γνωστοποιήσουν στον κόσμο την ταχεία επιστροφή του Χριστού. Το κίνημα των Αντβεντιστών ήταν πραγματικά ένα βιβλικό διεκκλησιαστικό κίνημα με κέντρο το Λόγο του Θεού και την ελπίδα της Δευτέρας Παρουσίας.

Όσο περισσότερο μελετούσαν τη Γραφή, τόσο περισσότερο ήταν πεπεισμένοι ότι ο Θεός καλούσε ένα Υπόλοιπον να αναζωπυρώσουν την αποτελεσματική Μεταρρύθμιση της εκκλησίας. Οι ίδιοι διαπίστωναν την απουσία του αληθινού πνεύματος της Μεταρρύθμισης στις αντίστοιχες εκκλησίες τους και την έλλειψη ενδιαφέροντος στη μελέτη και στην ετοιμασία της Δευτέρας Παρουσίας. Η βιβλική μελέτη τους αποκάλυψε ότι οι διωγμοί και οι απογοητεύσεις από όπου ο Θεός τούς οδήγησε, αποτέλεσαν μια βαθιά, πνευματική, εξαγνίζουσα πείρα που τους ένωσε ως το Υπόλοιπον του Θεού. Ο Θεός τούς είχε δώσει την εντολή να συνεχίσουν τη Μεταρρύθμιση, η οποία έφερε τόση χαρά και δύναμη στην εκκλησία. Με ευγνωμοσύνη και ταπεινοφροσύνη

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

δέχθηκαν την αποστολή τους, συνειδητοποιώντας ότι η εντολή του Θεού δεν τους δόθηκε επειδή είχαν μια έμφυτη ανωτερότητα, και ότι μόνο με τη χάρη και τη δύναμη του Χριστού μπορούσαν να έχουν επιτυχία.

### Η Αποστολή του Υπολοίπου

Οι προφητείες του βιβλίου της Αποκάλυψης περιγράφουν καθαρά την αποστολή του Υπολοίπου. Τα μηνύματα των τριών αγγέλων της Αποκάλυψης ιδ'6-12 αποκαλύπτουν το κήρυγμα του Υπολοίπου, το οποίο θα φέρει πλήρη και τελική αποκατάσταση της ευαγγελικής αλήθειας.<sup>28</sup> Αυτές οι τρεις αγγελίες περιέχουν τις απαντήσεις του Θεού στην κατακλύζουσα σατανική απάτη η οποία διατρέχει τον κόσμο ακριβώς πριν από την επιστροφή του Χριστού. (Αποκ. ιγ'3,8,14-16). Ευθύς μετά την τελευταία έκκληση στον κόσμο, επιστρέφει ο Χριστός να κάνει το θερισμό. (Αποκ. ιδ'14-20).

### **Το Μήνυμα του Πρώτου Αγγέλου.**

«Και είδον άλλον άγγελον πετώμενον εις το μεσουράνημα, όστις ειχεν ευαγγέλιον αιώνιον, διά να κηρύξη εις τους κατοικούντας επί της γης, και εις πάν έθνος και φυλήν και γλώσσαν και λαόν. Και έλεγε μετά φωνής μεγάλης, Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξαν εις αυτόν, διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως αυτού. Και προσκυνήσατε τον ποιήσαντα τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων.» (Αποκ. ιδ'6,7).

Ο πρώτος άγγελος συμβολίζει το Υπόλοιπον του Θεού που φέρνει ένα αιώνιο ευαγγέλιο στον κόσμο. Αυτό το ευαγγέλιο είναι τα ίδια καλά νέα της άπειρης αγάπης του Θεού που είχαν κηρύξει οι αρχαίοι προφήτες και οι απόστολοι. (Εβρ. δ'2). Το Υπόλοιπον δεν παρουσιάζει ένα διαφορετικό ευαγγέλιο. Με προοπτική την κρίση, επιβεβαιώνουν αυτό το αιώνιο ευαγγέλιο ότι οι αμαρτωλοί μπορούν να δικαιωθούν διαμέσου της πίστης και να λάβουν τη δικαιοσύνη του Χριστού.

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

Αυτό το μήνυμα καλεί τον κόσμο σε μετάνοια. Καλεί όλους να «φοβούνται» ή να σεβασθούν το Θεό, και να δώσουν «δόξα» ή τιμή σε Αυτόν. Δημιουργηθήκαμε για τον σκοπό αυτό, και μπορούμε να τιμήσουμε και να δοξάσουμε το Θεό με τα λόγια και τις πράξεις μας. «Εν τούτω δοξάζεται ο Πατήρ μου, εις το να φέρητε καρπὸν πολύν.» (Ιωάν. ιε'8).

Ο Ιωάννης προλέει ότι το κίνημα που ετοιμάζει τον κόσμο για την επιστροφή του Χριστού, δίνει εκ νέου έμφαση στη βιβλική προτροπή να δοξασθεί ο Θεός. Όσο ποτέ άλλοτε, θα παρουσιάσει την κλήση της Καινής Διαθήκης για την ιερή διαχείριση της ζωής μας: «Τα σώματά σας είναι ναός του Αγίου Πνεύματος». Δεν έχουμε αποκλειστικά δικαιώματα στις φυσικές, ηθικές και πνευματικές δυνάμεις μας. Ο Χριστός τις εξαγόρασε με το αίμα Του στο Γολγοθά. «Δοξάσατε λοιπὸν τον Θεὸν διὰ του σώματός σας και διὰ του πνεύματός σας, τα οποία είναι του Θεού.» (Α΄Κορ. ς'19,20). «Εἴτε λοιπὸν τρώγετε, εἴτε πίνετε, εἴτε πράττετέ τι, πάντα πράττετε εις δόξαν Θεοῦ.» (Α΄Κορ. ι'31).

Το γεγονός ότι «ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ» προσθέτει το κατεπείγον της κλήσης για μετάνοια. (Δείτε το κεφάλαιο 23). Στην Αποκάλυψη ιδ'7 ἡ λέξη *κρίσις* δεν είναι απόφαση δικαστηρίου. Αναφέρεται σε ολόκληρη τη διαδικασία του δικαστηρίου, που περιλαμβάνει και τη διευθέτηση των ανθρώπων στο εδῶλιο του θείου δικαστηρίου, τη διερεύνηση των αρχείων της ζωής, την ετυμηγορία της αθώωσης ή της καταδίκης, και την απόδοση της αιώνιας ζωής ή της ποινής θανάτου. (Ματθ. ις'27, Ρωμ. ς'23, Αποκ. κβ'12). Το μήνυμα για την ὥρα τῆς κρίσεως διακηρύττει επίσης την κρίση του Θεού για ὅλη την αποστασία. (Δαν. θ'9,11,26, Αποκ. ιζ',ιη').

Το μήνυμα της ὥρας τῆς κρίσεως δείχνει ιδιαίτερα τον καιρό της τελευταίας φάσης στην αρχιερατική διακονία του Χριστού στο ουράνιο αγιαστήριο, μετά την οποία Αυτός εισέρχεται στο ἔργο τῆς κρίσεως. (Δείτε το κεφάλαιο 23).

Αυτό το μήνυμα επίσης καλεί όλους να λατρεύσουν το Δημιουργό. Αυτή ἡ κλήση για λατρεία πρέπει να ιδωθεῖ σε

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

αντίθεση με την κλήση για λατρεία του θηρίου και της εικόνας του. (Αποκ. ιγ'3,8,15). Σύντομα ο καθένας πρέπει να κάνει την εκλογή του ανάμεσα στην αληθινή και κίβδηλη λατρεία - ανάμεσα στη λατρεία προς το Θεό με τους όρους Του (δικαιοσύνη διαμέσου της πίστης) ή με τους δικούς μας όρους (δικαιοσύνη διαμέσου των έργων). Δίνοντάς μας την εντολή «προσκυνήσατε τον ποιήσαντα τον ουρανόν και την γην και την θάλασσαν και τας πηγάς των υδάτων» (Αποκ. ιδ'7, Έξ. κ'11), αυτό το μήνυμα στρέφει την προσοχή μας στην τέταρτη εντολή. Οδηγεί τους ανθρώπους στην αληθινή λατρεία του Δημιουργού, μια πείρα που εμπεριέχει το σεβασμό προς το αναμνηστικό της Δημιουργίας Του - την έβδομη ημέρα το Σάββατο του Κυρίου, το οποίο θέσπισε κατά τη Δημιουργία και επιβεβαίωσε στις Δέκα Εντολές. (Δείτε το κεφάλαιο 19). Γι'αυτό, το μήνυμα του πρώτου αγγέλου καλεί σε αποκατάσταση της αληθινής λατρείας, παρουσιάζοντας στον κόσμο το Χριστό Δημιουργό και Κύριο του βιβλικού Σαββάτου. Αυτό είναι το σημείο της θείας δημιουργίας, σημείο που αγνοήθηκε από τη μεγάλη πλειονότητα των πλασμάτων Του.

Κατά θεία πρόνοια, η διακήρυξη αυτού του μηνύματος που στρέφει την προσοχή στο Δημιουργό-Θεό άρχισε κατά την εποχή της ιστορίας όπου η φιλοσοφία της εξέλιξης δεχόταν τη μεγαλύτερη προώθηση από τη δημοσίευση του Καρόλου Δαρβίνου «*Η Προέλευση των Ειδών*» (1859). Το κήρυγμα του μηνύματος του πρώτου αγγέλου αποτελεί το μέγιστο προπύργιο κατά της επέκτασης της θεωρίας της εξέλιξης.

Τελικά, αυτή η κλήση συνεπάγεται την αποκατάσταση της τιμής του θείου νόμου, ο οποίος ποδοπατήθηκε από τον άνθρωπο της αμαρτίας. (Β'Θεσ. β'3). Μόνο όταν η αληθινή λατρεία αποκαθίσταται και οι πιστοί ζουν σύμφωνα με τις αρχές της βασιλείας του Θεού, τότε Αυτός δοξάζεται.

### ***Το Μήνυμα του Δεύτερου Αγγέλου.***

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

«Έπεσεν, έπεσε Βαβυλών, η πόλις η μεγάλη, διότι εκ του οίνου του θυμού της πορνείας αυτής επότισε πάντα τα έθνη.» (Αποκ. ιδ´8).

Από την αρχή της ιστορίας, η πόλη της Βαβυλώνας συμβόλιζε την πρόκληση κατά του Θεού. Ο πύργος της ήταν ένα μνημείο αποστασίας και κέντρο επανάστασης. (Γέν. ι-α´1-9). Ο Εωσφόρος (Σατανάς) ήταν ο αόρατος βασιλιάς της (Ησ. ιδ´4,12-14), και εμφανίζεται να θέλει να κάνει τη Βαβυλώνα το όργανο για το δεσπόζον σχέδιό του να κυβερνήσει την ανθρώπινη φυλή. Μέσα στη Γραφή ο αγώνας ανάμεσα στην πόλη του Θεού - την Ιερουσαλήμ, και στην πόλη του Σατανά - τη Βαβυλώνα, απεικονίζει τη μάχη ανάμεσα στο καλό και στο κακό.

Κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες, όταν οι Ρωμαίοι καταπίεζαν και τους Ιουδαίους και τους Χριστιανούς, στα βιβλία η Ρώμη αναφερόταν ως *Βαβυλών*.<sup>29</sup> Πολλοί πιστεύουν ότι ο Πέτρος χρησιμοποίησε *Βαβυλών* ως ψευδώνυμο για τη Ρώμη. (Α΄Πέτρ. ε´13). Εξαιτίας της αποστασίας της και των διωγμών της, πολλοί Διαμαρτυρόμενοι στην εποχή της Μεταρρύθμισης και πριν τη Μεταρρύθμιση αναφέρονταν στην εκκλησία της Ρώμης ως πνευματική Βαβυλώνα (Αποκάλυψη ιζ´), ο εχθρός του λαού του Θεού.<sup>30</sup>

Στην Αποκάλυψη, *Βαβυλών* αναφέρεται στην πρόστυχη γυναίκα, στη μητέρα των πορνών. (Αποκ. ιζ´5). Αυτή συμβολίζει όλες τις αποστάτιδες θρησκευτικές οργανώσεις και την ηγεσία τους, αν και αναφέρεται ειδικά στη μεγάλη αποστάτιδα θρησκευτική συμμαχία ανάμεσα στο θηρίο και την εικόνα του που θα φερθεί στην τελική κρίση η οποία περιγράφεται στην Αποκάλυψη ιγ´15-17.

Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου αποκαλύπτει την παγκόσμια φύση της βαβυλωνιακής αποστασίας και την καταναγκαστική της δύναμη, λέγοντας ότι «εκ του οίνου του θυμού της πορνείας αυτής επότισε πάντα τα έθνη». Ο «οίνος» της Βαβυλώνας αντιπροσωπεύει τις αιρετικές διδασκαλίες της. Η Βαβυλών θα πιέσει τις κρατικές δυνάμεις να επιβά-

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

λουν παγκόσμια τις ψευδείς θρησκευτικές διδασκαλίες της και τα διατάγματά της.

Η «πορνεία» που αναφέρεται, αντιπροσωπεύει την άνομη σχέση ανάμεσα στη Βαβυλώνα και στα έθνη - ανάμεσα στην αποστάτιδα εκκλησία και στις πολιτικές δυνάμεις. Υποτίθεται ότι η εκκλησία έχει άνδρα τον Κύριο. Αναζητώντας την υποστήριξη του κράτους, εγκαταλείπει το σύζυγό της και διαπράττει πνευματική πορνεία. (Ιεζ. ις´15, Ιακ. δ´4).

Η άνομη σχέση έχει σαν αποτέλεσμα την τραγωδία. Ο Ιωάννης βλέπει τους κατοίκους της γης να μεθούν με τις ψευδείς διδασκαλίες της, και η Βαβυλών η ίδια «μεθύουσα εκ του αίματος των αγίων και εκ του αίματος των μαρτύρων του Ιησού» οι οποίοι αρνούνται να δεχθούν τις εξωβιβλικές διδασκαλίες και να υποταχθούν στην εξουσία της. (Αποκ. ις´2,6).

Η Βαβυλών πέφτει επειδή απορρίπτει το μήνυμα του πρώτου αγγέλου - το ευαγγέλιο της δικαίωσης διαμέσου της πίστης στο Δημιουργό. Όπως κατά τη διάρκεια των πρώτων αιώνων η εκκλησία της Ρώμης αποστάτησε, πολλοί Διαμαρτυρόμενοι σήμερα απομακρύνθηκαν από τις μεγάλες βιβλικές αλήθειες της Μεταρρύθμισης. Αυτή η προφητεία για την πτώση της Βαβυλώνας βρίσκει ιδιαίτερα την εκπλήρωσή της στην ολοκληρωτική απομάκρυνση της Διαμαρτύρησης από την αγνότητα και την απλότητα του αιώνιου ευαγγελίου της δικαίωσης διαμέσου της πίστης που κάποτε με τόση δύναμη παρότρυνε η Μεταρρύθμιση.

Το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου θα αυξάνεται σε σημασία καθώς πλησιάζει το τέλος. Θα ολοκληρωθεί η εκπλήρωσή της με τη συμμαχία των διαφόρων θρησκευτικών οργανώσεων που έχουν απορρίψει το μήνυμα του πρώτου αγγέλου. Το μήνυμα της πτώσης της Βαβυλώνας επαναλαμβάνεται στην Αποκάλυψη ιη´2-4, το οποίο αναγγέλλει την ολοκληρωτική πτώση της Βαβυλώνας και καλεί εκείνους από το λαό του Θεού που ακόμη βρίσκονται στις διάφορες θρησκευτικές ομάδες που περιλαμβάνονται στη Βαβυλώνα, να χωρισθούν από αυτές. Ο άγγελος λέει: «Εξέλθετε εξ αυ-



## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

τήσ ο λαός μου, διά να μη συγκοινωνήσητε με τας αμαρτίας αυτής, και να μη λάβητε εκ των πληγών αυτής.» (Αποκ. ι-η´4).<sup>31</sup>

### **Το Μήνυμα του Τρίτου Αγγέλου.**

«Όστις προσκυνεί το θηρίον και την εικόνα αυτού, και λαμβάνει χάραγμα επί του μετώπου αυτού ή επί της χειρός αυτού, και αυτός θέλει πίνει εκ του οίνου του θυμού του Θεού, του κεκερασμένου ακράτου εν τω ποτηρίω της οργής αυτού. Και θέλει βασανισθή με πυρ και θείον ενώπιον των αγίων αγγέλων και ενώπιον του Αρνίου. Και ο καπνός του βασανισμού αυτών αναβαίνει εις αιώνας αιώνων. Και δεν έχουσιν ανάπαυσιν ημέραν και νύκτα όσοι προσκυνούσι το θηρίον και την εικόνα αυτού, και όστις λαμβάνει το χάραγμα του ονόματος αυτού. Εδώ είναι η υπομονή των αγίων, εδώ οι φυλάττοντες τας εντολάς του Θεού και την πίστιν του Ιησού.» (Αποκ. ιδ´9-12).

Το μήνυμα του πρώτου αγγέλου διακηρύττει το αιώνιο ευαγγέλιο και κάνει κλήση για αποκατάσταση της αληθινής λατρείας του Θεού ως Δημιουργού, επειδή έφθασε η ώρα της κρίσης. Ο δεύτερος άγγελος προειδοποιεί για τα είδη λατρείας ανθρώπινης προέλευσης. Τελικά, ο τρίτος άγγελος διακηρύττει την πιο σοβαρή προειδοποίηση κατά της λατρείας του θηρίου και της εικόνας του, που τελικά θα αποδεχθούν όσοι απορρίπτουν το ευαγγέλιο της δικαίωσης δι-αμέσου της πίστης.

Το θηρίο που περιγράφεται στην Αποκάλυψη ιγ´1-10 είναι η ένωση εκκλησίας-κράτους που κυριάρχησε στο χριστιανικό κόσμο για πολλούς αιώνες και περιγράφηκε από τον Παύλο ως «ο άνθρωπος της αμαρτίας» (Β´Θεσ. β´2-4) και από το Δανιήλ ως το «μικρόν κέρασ» (Δαν. ζ´8,20-25, η´9-12). Η εικόνα του θηρίου αντιπροσωπεύει εκείνη τη μορφή της αποστάτιδας θρησκείας που θα διαμορφωθεί όταν οι εκκλησίες, έχοντας χάσει το αληθινό πνεύμα της Μεταρρύθμισης, θα ενωθούν με το κράτος για να επιβάλουν τις διδασκαλίες τους στους άλλους. Με την ένωση της εκ-

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

κλησίας και του κράτους, θα έχουν γίνει μια τέλεια εικόνα του θηρίου - την αποστάτιδα εκκλησία που καταδίωκε τους πιστούς για 1260 χρόνια. Γι'αυτό έχει και το όνομα *εικόνα του θηρίου*.

Το μήνυμα του τρίτου αγγέλου διακηρύττει την πιο σοβαρή και φοβερή προειδοποίηση της Γραφής. Αποκαλύπτει ότι εκείνοι που υποτάσσονται στην ανθρωπίνη εξουσία, κατά την τελική κρίση στη γη θα λατρεύσουν το θηρίο και την εικόνα του παρά το Θεό. Κατά την τελευταία αυτή διαμάχη, θα δημιουργηθούν δύο διαφορετικές τάξεις. Η μία τάξη θα υπερασπίζεται το ευαγγέλιο ανθρώπινων επινοήσεων και θα λατρεύει το θηρίο και την εικόνα του, επιφέροντας επάνω της τις πιο βαριές κρίσεις. Η άλλη τάξη, σε έντονη αντίθεση, θα ζει σύμφωνα με το αληθινό ευαγγέλιο, φυλάττοντας «τας εντολάς του Θεού και την πίστιν του Ιησού». (Αποκ. ιδ'9,12). Το τελικό θέμα εμπεριέχει την αληθινή και την ψευδή λατρεία, το αληθινό και το ψευδές ευαγγέλιο. Όταν αυτό το θέμα με σαφήνεια φερθεί μπροστά στον κόσμο, εκείνοι που απορρίπτουν το αναμνηστικό της δημιουργίας του Θεού - το βιβλικό Σάββατο - προτιμώντας να λατρεύσουν και να τιμήσουν την Κυριακή με πλήρη επίγνωση ότι δεν είναι η υποδειχθείσα από το Θεό ημέρα λατρείας, θα λάβουν «το χάραγμα του θηρίου». Αυτό το χάραγμα είναι ένα σήμα επανάστασης. Το θηρίο ισχυρίζεται ότι η αλλαγή που έκανε στην ημέρα λατρείας, δείχνει την εξουσία του ακόμη και επάνω στο νόμο του Θεού.<sup>32</sup>

Το τρίτο μήνυμα στρέφει την προσοχή του κόσμου στις συνέπειες που προκαλεί η άρνηση να δεχθούν το αιώνιο ευαγγέλιο και το μήνυμα του Θεού για την αποκατάσταση της αληθινής λατρείας. Περιγράφει ζωντανά το τελικό αποτέλεσμα της εκλογής των ανθρώπων σχετικά με τη λατρεία. Η εκλογή δεν είναι κάτι εύκολο, γιατί οτιδήποτε κανείς εκλέξει, θα εμπεριέχει θλίψη. Εκείνοι που υπακούουν στο Θεό, θα γνωρίσουν την οργή του δράκοντα (Αποκ. ιβ'17) και τελικά να απειληθούν με θάνατο (Αποκ. ιγ'15), ενώ εκείνοι που έκλεξαν να λατρεύσουν το θηρίο και την εικόνα του θα

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

επισύρουν επάνω τους τις επτά έσχατες πληγές και θα καταλήξουν «εις την λίμνην του πυρός». (Αποκ. ιε', ις', κ'14,15).

Αλλά ενώ και οι δύο εκλογές εμπεριέχουν θλίψη, η κατάληξή τους διαφέρει. Οι λατρευτές του Δημιουργού θα διαφύγουν τη θανάσιμη οργή του δράκοντα και θα σταθούν μαζί με το Αρνίο στο όρος Σιών. (Αποκ. ιδ'1, ζ'2,4). Οι λατρευτές του θηρίου και της εικόνας του, από την άλλη πλευρά, δέχονται την πλήρη οργή του Θεού και πεθαίνουν στην παρουσία των αγίων αγγέλων και του Αρνίου. (Αποκ. ιδ'9,10, κ'14).

Ο καθένας θα έχει να εκλέξει ποιον θα λατρεύσει. Εκείνος που θα εκλέξει τη δικαιοσύνη διαμέσου της πίστης, θα αποκαλυφθεί ότι συμμετέχει στον τύπο λατρείας την οποία προσυπογράφει ο Θεός, και εκείνος που τελικά εκλέγει τη δικαίωση διαμέσου των έργων, θα αποκαλυφθεί ότι συμμετέχει στον τύπο λατρείας που ο Θεός απαγορεύει αλλά την οποία το θηρίο και η εικόνα του εντέλλονται, μια λατρεία ανθρώπινης κατασκευής. Ο Θεός δεν μπορεί να δεχθεί τον τελευταίο τύπο λατρείας, επειδή αυτή δίνει προτεραιότητα στις εντολές των ανθρώπων και όχι στις εντολές του Θεού. Επιζητεί δικαίωση μέσα από τα έργα του ανθρώπου και όχι μέσα από την πίστη με την πλήρη υποταγή στο Θεό ως Δημιουργό, Λυτρωτή και Αναδημιουργό. Με αυτή την έννοια λοιπόν, το μήνυμα του τρίτου αγγέλου είναι το μήνυμα της δικαίωσης διαμέσου της πίστης.

Ο Θεός έχει τα παιδιά Του σε όλες τις εκκλησίες, αλλά χρησιμοποιώντας την εκκλησία του Υπολοίπου διακηρύττει ένα μήνυμα το οποίο πρέπει να αποκαταστήσει την αληθινή λατρεία Του, καλώντας τους ανθρώπους έξω από την αποστασία και ετοιμάζοντάς τους για την επιστροφή του Χριστού. Αναγνωρίζοντας ότι πολλοί από το λαό του Θεού θα ενωθούν με αυτό, το Υπόλοιπον συναισθάνεται τη ανεπάρκεια και την αδυναμία του καθώς προσπαθεί να εκπληρώσει την ιερόπρεπη αποστολή του. Συνειδητοποιεί ότι μόνο

## **12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του**

με τη χάρη του Θεού μπορεί να εκπληρώσει το μνημειώδες καθήκον του.

Κάτω από το φως της επικείμενης έλευσης του Χριστού και την ανάγκη ετοιμασίας για τη συνάντησή Του, η επίμονη, συμπονετική κλήση του Θεού έρχεται στον καθένα μας: «Εξέλθετε εξ αυτής ο λαός μου, διά να μη συγκοινωνήσητε με τας αμαρτίας αυτής και να μη λάβητε εκ των πληγών αυτής. Διότι αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ενεθυμήθη ο Θεός τα αδικήματα αυτής.» (Αποκ. ιη΄4,5).

## Βιβλιογραφία και Σχόλια

1. Η καταπληκτική λαμπρότητα του ηλίου που περιβάλλει την αγνή γυναίκα (Αποκ. ιβ΄1), αντιπροσωπεύει - σύμφωνα με διάφορους σχολιαστές - το φως του ευαγγελίου της Καινής Διαθήκης, το οποίο ένδυνάμωσε την αποστολική εκκλησία και της έδωσε το χρίσμα. Η σελήνη που αντικατοπτρίζει το φως του ηλίου, συμβολίζει πολύ ορθά το φωτεινό αντικατοπτρισμό το ευαγγελίου μέσα από τις προφητείες και τις τελετουργίες που προεικονίζουν το σταυρό και τον Ερχόμενο. Το διάδημα των δώδεκα αστέρων αντιπροσωπεύει τις ρίζες της εκκλησίας, οι οποίες φθάνουν στην Παλαιά Διαθήκη μέχρι τους πατέρες των δώδεκα φυλών, και εκτείνονται στην Καινή Διαθήκη μέχρι τους δώδεκα αποστόλους.

2. Η χρήση της αρχής έτος-ημέρα για να υπολογισθεί ο προφητικός χρόνος, ήδη αναφέρθηκε στη μεσσιανική προφητεία του Δανιήλ κεφ. θ΄. (Δείτε κεφάλαιο 4).

3. *SDA Bible Commentary*, 4ος τόμος, σελ. 835.

4. Το όνομα *πάπας* προέρχεται από τη λατινική γλώσσα στην απλοϊκή μορφή της πάπα, που σημαίνει πατέρας. «Ο πάπας είναι ο επίσκοπος της Ρώμης, η κεφαλή της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας.» (*Webster's New Universal Unabridged Dictionary*, 2η έκδοση [New York NY: Simon & Schuster, 1979]).

5. Ο παπισμός μπορεί να προσδιορισθεί ως ένα σύστημα εκκλησιαστικής κυβέρνησης, της οποίας η εξουσία παραχωρήθηκε στον πάπα.

6. Επιστολή του Ιουστινιανού προς τον πάπα Ιωάννη η οποία αναφέρεται στη επιστολή του πάπα Ιωάννη προς τον Ιουστινιανό, στον Ιουστινιάνειο Κώδικα (*Codex Justinianus*), που το αναφέρει ο εραμιστής\* Paulus Krueger, 12η έκδοση (Βερολίνο: Weidmansche Velaglsbuchhandlung, 1959) 2ος τόμος, σελ.11, *The Civil Law*, έκδοση και μετάφραση S. P. Scott, (Cincinnati, OH: Central Trust Comp., 1932), 12ος τόμος, σελ. 11-13. Νεαράι του Ιουστινιανού (*Justiniani Novellae*), 131st New Constitution, κεφ. 2, *Corpus Juris*

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

*Civilis comps.* Rudolfus Schoell and Guilelmus Kroll, 7η έκδοση, 3ος τόμος, σελ. 665, *Civil Law*, 17ος τόμος, σελ.125. Δείτε επίσης Don Neufeld and Julia Neuffer, εκδόσεις *Seventh Day Adventist Bible Student's Source Book* (Washington, D.C.: Review and Herald, 1962), σελ. 684,685.

7. Επιστολή του Ιουστινιανού προς τον αρχιεπίσκοπο Επιφάνιο της Κωνσταντινούπολης 26-03-533, στον Ιουστινιάνειο Κώδικα, 1ο Βιβλίο, Τίτλος 1,7 *Corpus Juris Civilis*, έκδοση Kruger, 2ος τόμος, σελ. 8, όπως αναφέρεται στο βιβλίο *Source Book*, σελ. 685.

8. Δείτε «Persecution», *Encyclopedia of Religion and Ethics*, έκδοση James Hastings (New York, NY: Charles Schribner's Son, 1917), 9ος τόμος, σελ. 749-757. John Dowling, *The History of Romanism: From the Earliest Corruptions of Christianity to the Present Time*, 10η έκδοση (New York, NY: Edward Walker, 1846), σελ. 237-616.

9. Αυτό το κτύπημα προκάλεσε σοβαρή ζημιά στο γόητρο του παπισμού, αλλά δεν έφερε το τέλος της επιρροής του. Η Αποκάλυψη ιγ'3 μιλάει για θεραπεία της θανατηφόρου πληγής, δείχνοντας μια αναβίωση της παπικής επιρροής. Στις έσχατες ημέρες ο παπισμός γίνεται η ισχυρότερη θρησκευτική επιρροή στον κόσμο.

10. George Trevor, *Rome: From the Fall of Western Empire* (London: The Religious Tract Society, 1868), σελ. 439,440. John Adolphus, *The History of France From the Year 1700 to the Peace Concluded at Amiens in 1802* (London: George Kearsley, 1803) 2ος τόμος, σελ. 364-369. Δείτε επίσης *Source Book*, σελ. 701,702.

11. Leroy E. Froom, *The prophetic Faith of Our Fathers* (Washington D.C.: Review and Herald, 1948), 2ος τόμος, σελ. 765-782.

12. Peter Geiermann, *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine* (St. Louis, MO: B. Herder Book Co., 1957), σελ. 27,28.

13. Αυτόθι, σελ. 27.

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

14. Αργότερα το δόγμα για το αλάθητο του πάπα βασίσθηκε στην προϋπόθεση ότι:

1) «Το αλάθητο ως μια ιδιότητα της θεϊκής εκκλησίας βρίσκεται κατ'ανάγκην στην πληρότητά του στο πρόσωπο του αρχηγού της».

2) Ο Πέτρος ήταν αλάθητος διδάσκοντας την πίστη και την ηθική.

3). Ο πάπας κληρονόμησε από τον Πέτρο τις ιδιότητες της θεϊκής εκκλησίας. Εξαγεται λοιπόν το συμπέρασμα πως μιλώντας από καθέδρας (*ex cathedra*) «ο πάπας είναι αλάθητος Διδάσκαλος της πίστης και της ηθικής». (Ceiermann σελ. 29). Σχετικά με τον πάπα, αυτό εφαρμόζεται στις επίσημες δηλώσεις του προς την Καθολική Εκκλησία.

15. Σχετικά με τις αξιώσεις που διατυπώθηκαν για τον παπισμό, δείτε Lucius Ferraris, «*Para*», 2ο άρθρο, *Prompta Bibliotheca* (Venice, Gaspar Storti, 1772), 6ος τόμος, σελ. 25-29, όπως καταχωρήθηκε στο *Source Book*, σελ. 680. Για τις αξιώσεις του ίδιου του παπισμού δείτε Πάπας Λέων 13ος, Εγκύκλιος Επιστολή, 10-01-1890 και 20-06-1894 στο *Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII* (New York, NY: Benziger Brothers, 1903), σελ. 193,304, δείτε επίσης *Source Book*, σελ. 683,684.

16. Catechism of the Concil of Trent for Paris Priests, μετάφραση John A. McHugh και Charles J. Callan (New York NY: Joseph F. Wagner, Inc., 1958 ανατύπωση), σελ. 258,259, Δείτε επίσης *Source Book*, σελ. 614.

17. *SDA Bible Commentary*, 7ος τομος, σελ. 47,48.

18. Δείτε Σύνοδος Τριδέντου, 4η Συνεδρίαση (08-04-1546) όπως αναφέρεται στο *The Creeds of Christendom*, έκδοση Philip Schaff, 6η έκδοση αναθεωρημένη (Grand Rapids, MI: Baker 1983), 2ος τόμος, σελ. 79-83, δείτε επίσης *Source Book*, σελ.1041-1043.

19. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, 2ος τόμος, σελ. 528-531.

20. Αυτόθι.

21. Αυτόθι.

## 12. Το Υπόλοιπον και η αποστολή του

22. Robert M. Grant, *A Short History of Interpretation of the Bible* (Philadelphia, PA: Fortress Press, 1984), σελ. 97.

23. Farrar, σελ. 361.

24. Αυτόθι, σελ. 363.

25. Grant, σελ. 97.

26. Farrar, σελ. 365.

27. Για την προέλευση του Υπολοίπου δείτε Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*. 4ος τόμος. P. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh Day Adventist Message and Mission* (Grand Rapids, MI: Wm B. Eerdmans, 1977).

28. Cf. Damsteegt, «A Theology of Restoration» (έγγραφο που παρουσιάστηκε στο Συνέδριο για τα εκατό χρόνια του Ευαγγελισμού στο Πανεπιστήμιο Andrews University, 04-05-1974).

29. Δείτε Midrash Rabbah on Canticles 1,6,4. Tertullian *Against Marcion* III, 13. Tertullian *Answer to the Jews*, 9.

30. Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, 2ος τόμος, σελ. 531,787.

31. *SDA Bible Commentary*, 7ος τόμος, σελ. 828-831.

32. Η Καθολική Εκκλησία διεκδικεί την εξουσία αλλαγής της ημέρας της λατρείας. «Ερ. Ποια είναι η ημέρα του Σαββάτου; Απ. Το Σάββατο\*\*. Ερ. Γιατί τηρούμε την Κυριακή αντί του Σαββάτου; Απ. Τηρούμε την Κυριακή αντί του Σαββάτου, επειδή η Καθολική Εκκλησία μετέφερε την επισήμότητα από το Σάββατο στην Κυριακή.» (Geleermann σελ. 50). Δείτε επίσης *Source Book*, σελ. 886. Αυτή η Κατήχηση έλαβε την «αποστολική ευλογία» του Πάπα Πίου του 10ου, 25-01-1910 (Αυτόθι).

\* Εραμιστής είναι ο συνθέτων σύγγραμμα με γνώμες, αποφθέγματα, αποσπάσματα από άλλους συγγραφείς

\*\*Αγγλικά «Saturday is the Sabbath day». Λατινικά Saturnus είναι ο Κρόνος, και Saturday είναι η ημέρα του Κρόνου